

типъ на благородникъ, „обществото“ има своитѣ основания да го цени. Андреевъ отлично представляваше въ лицето на Хопъръ новозабогатѣлитѣ, които се стремятъ къмъ аристократическитѣ кръгове.

Случайната и незначителна фигура на Бардолфъ („Хенрихъ четвърти“) е идеално „типизирана въ маска, поза, гласъ“.

Господинъ Д. („Отъ ума си тегли“) е улученъ като характеренъ детайлъ за сценичния строежъ на пиесата. Неговото изпълнение е тънко и разнообразно.

Въ „Мирандолина“ — „Б. Андреевъ ни дава фигурата на слугата Фабрицио съ голѣма художествена простота — ценно качество особено за младъ артистъ. И като гримъ и фигура той е напълно въ стила на комедията“.

По-внушителенъ е Аслаксенъ („Врагъ на народа“) съ попревита фигура, която се кла-тушка отъ труда и годинитѣ, малки усмихнати очи, мекъ секливъ гласъ и нѣкаква професионална типичност — печатарь. Неговото превъплотяване отъ Б. Андреевъ бѣ щастливо, затова и въздържаната му мъдростъ е приемлива.

Възстаричкиятъ Танасие Димитриевичъ („Опечаленитѣ“) фалиралъ търговецъ, дребенъ еснафъ и глупавъ до тъпоумие човѣчецъ, почти сложенъ подъ чехъла на жена си — бѣше единъ отъ „ежедневнитѣ герои“ на Андрее-